

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu **Mesta Prešov**, so sídlom v Prešove, Hlavná 73, zastúpeného JUDr. A. N., advokátom v P., proti žalovanému **P. J.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. M. F., advokátom v P., **o návrhu žalovaného na obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29 C 152/2011, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 25. marca 2013 sp. zn. 8 Co 79/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v sume 79,58 Eur na účet JUDr. A. N. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov uznesením z 23. marca 2012 č.k. 29 C 152/2011-141 zamietol návrh žalovaného na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 725/2004. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 313,75 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu od troch dní od právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že v zmysle ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. sú dôvodom obnovy nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy. Spoločným predpokladom ich uplatnenia je, že ich navrhovateľ nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a zároveň tieto môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalovaný v návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, že takýmto novým dôkazom podľa správy Krajského súdu v Košiciach z 25. mája 2011 a 10. júna 2011 je súpis majetku úpadcu Z. v konkurznom spise lKI7/00, ktorý bol v čase jeho pripojenia ku konaniu vedenému na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 7 C 725/2004 založený mimo základného spisu a uložený v osobitnom zväzku. Okresný súd uviedol, že z obsahu spisu 7 C 725/2004 nesporne vyplýva, že žalovaný opakovane sám alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu

realizoval svoje procesné práva nahliadnutia do súdneho spisu aj v čase po pripojení konkurzného spisu IKI7/00, kedy mohol zistiť, že jeho súčasťou podľa vlastného tvrdenia nie je súpis majetku. Na strane žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu okresný súd nezistil žiadne okolnosti brániace zisteniu, že pripojený konkurzný spis nie je úplný v časti chýbajúceho súpisu majetku úpadcu. Na základe uvedeného preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že nejde o dôkaz, ktorý bez vlastnej viny v pôvodnom konaní použiť nemohol. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že okrem iného kumulatívnou podmienkou v zmysle ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. je skutočnosť, že tento nový dôkaz je právne spôsobilý privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 10. júna 2008 pod sp. zn. 9 Co 10/2008 bolo ustálené, že pozemná komunikácia na S. na parc. č. X.-zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m² na LV č. X. k.ú. N. bola ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, t. j. k 24. novembru 1990 miestnou komunikáciou zaradenou do siete miestnych komunikácií Mesta Prešov. Následne nadobudnutím účinnosti § 3d ods. 2 Cestného zákona od 1. júla 1996 sa táto miestna komunikácia stala vlastníctvom Mesta Prešov, teda v čase ešte pred zaradením uvedenej komunikácie do súpisu majetku správcom konkurznej podstaty úpadcu. Podľa názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozsudku z 11. septembra 2009 sp. zn. 5 Cdo 194/2008 domnienka uvedená v ustanovení § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „zákona o konkurze a vyrovnaní“) je aplikovateľná iba v prípade, ak konkurzný súd vydá uznesenie, ktorým určí tretej osobe (tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť) lehotu na vydanie vylučovacej žaloby a poučí ju o tom, že jej vec (majetok) bola zapísaná do súpisu a o právnych dôsledkoch nepodania žaloby. Keďže v predmetnej veci konkurzný súd žalobcovi uznesením neuložil, aby v lehote určenej súdom podal vylučovaciu žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz a nepoučil ho o tom, že jeho vec bola zapísaná do súpisu a o právnych dôsledkoch nepodania žaloby, nemohla nastať fikcia v ustanovení § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Z tohto dôvodu podľa názoru súdu prvého stupňa s poukazom na uvedený názor najvyššieho súdu ani predmetný dôkaz nemôže pre žalovaného privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Na základe uvedených skutočností preto súd prvého stupňa návrh žalovaného na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu uznesením z 25. marca 2013 sp. zn. 8 Co 79/2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovaného zaviazal zaplatiť

žalobcovi trovy konania v sume 79,58 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu od troch dní od právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení sa stotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa ako aj s dôvodmi tam uvedenými. Odvolací súd mal za to, že žalovaným tvrdený dôkaz je zjavne nespôsobilý k tomu, aby súd návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel. Nič totiž nebránilo žalovanému navrhnúť v pôvodnom konaní vykonať dokazovanie obsahom konkurzného spisu úpadcu Z. Krajského súdu v Košiciach. Takýto návrh na vykonanie dokazovania však v pôvodnom konaní podaný nebol, hoci žalovaný potrebné informácie v tom čase mal, a preto v tomto štádiu konania už nie je rozhodujúci ani jeho obsah. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že podmienka pre povolenie obnovy konania splnená nebola, keďže žalovaným predložený dôkaz nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Namietal, že na základe vykonaného dokazovania dospel odvolací súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a že napadnutým rozhodnutím sa žalovanému odňala možnosť konať pred súdom. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva, že súd rozhodoval o námietkach žalovaného a jeho právne odôvodnenie je nedostačujúce. So zreteľom na vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, vzhľadom k tomu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Ak dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania zistí, že tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietne ho bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V preskúmvanej veci bolo dovolanie podané proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie žalobcu smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolanie žalobcu by vzhľadom na to mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k vade tejto povahy, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto

samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné zistenie, že v konaní skutočne došlo k procesnej vade tejto povahy.

Dovolateľ netvrdí, že v konaní o návrhu na obnovu konania došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p.; existencia týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z uvedených ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namietal, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil, že žalovaným v tomto konaní tvrdený dôkaz je zjavne nespôsobilý k tomu, aby súd návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel. Zdôraznil, že návrh žalovaného na vykonanie dokazovania v pôvodnom konaní nebol podaný, hoci žalovaný v tom čase mal potrebné informácie na jeho podanie, a preto v tomto štádiu konania už nie je rozhodujúci ani jeho obsah. Odvolací súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal s námietkami a tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, keď sa nestotožnil s názorom žalovaného, že dôkazy, ktoré v dobe pôvodného rozhodovania existovali, nemohol bez svojej viny použiť. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľ namietanú procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje aj z toho, že prvostupňový a odvolací súd mali jeho návrhu vyhovieť a obnovu konania povoliť, lebo v pôvodnom konaní žalovaný nemohol vinou súdu predložiť dôkaz, ktorý mu mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie. Dovolací súd k uvedenému uvádza, že predmetná námietka by sa po obsahovej stránke týkala nesprávnosti právnych záverov súdov, konkrétne v otázke aplikácie § 228 ods. 1 O.s.p. súdmi. Posúdenie, či dovolateľom uvádzané skutočnosti napĺňajú znaky niektorého z dôvodov obnovy konania, je v konaní o obnovu konania právnym posúdením veci (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uverejnené v zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod číslom R 54/2012).

Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. ale odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti len so znemožnením realizácie konkrétnych procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania, a nie s právnym posúdením veci súdom zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom sa účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nie ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

Žalovaný v dovolaní napokon uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci, ktoré dovolateľ súdu vytýka, je (tak ako už bolo povedané vyššie) síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR uverejnené v zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod číslami R 43/2003 a R 54/2012).

Pri skúmaní prípustnosti dovolania žalovaného bolo zistené, že tento opravný prostriedok žalovaného nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1, 2 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a nepreukázala sa žalovaným tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní bol procesne úspešný žalobca a vzniklo mu právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi preto dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania za úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia žalobcu k dovolaniu žalovaného z 10. júla 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 81,46 Eur [t. j. 60,07 Eur (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) + režijný paušál 7,81 Eur

(§ 16 ods. 3 vyhlášky) + DPH vo výške 20 %, ktorá činí 13,58 Eur predstavuje spolu 81,46 Eur]. Právny zástupca žalobcu si však uplatnil za jeden úkon právnej služby 79,58 Eur (58,69 Eur + 7,63 Eur RP + 13,26 Eur DPH), preto mu Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal práve túto sumu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2014

JUDr. Martin Vladík, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová